

befolkningen de steder overhovedet har opdaget, at deres pågældende lande har tilsluttet sig eurosamarbejdet, for dér er der ikke tale om dobbelt prismærkning på skiltene eller noget, der minder om det. Ikke en gang hos internationale benzinselskaber osv. gør man sig den ulejlighed.

Så dette folkelige pres og denne folkelige opbakning, der skulle være i de andre lande, tror vi ikke på. Det er et medieskabt billede for at efterlade det indtryk hos den danske befolkning, at der er noget, vi går glip af.

Så lad os nu lade eurosamarbejdet komme til, lad Euroland få lov til at udvikle sig i fuldt flor, så har vi det privilegium, at vi i Danmark kan se, om det overhovedet er noget for os. Derfor anbefaler vi heller ikke, at der skal stemmes om de danske forbehold før tidligst – tidligst – en gang i år 2003 eller noget lignende, når vi har set, hvad Euroland er, om det er slaraffenland, eller om det er fallitland.

Så konklusionen for os i Frihed 2000 er ganske klart, at de danske forbehold skal opretholdes, og skulle man alligevel vælge den situation, at man lægger dem ud til folkeafstemning, så vil vi anbefale den danske befolkning, at man stemmer nej til at opgive de danske forbehold.

Jann Sjursen (KRF):

Lad mig begynde der, hvor stats- og regeringscheferne slap i Amsterdam i sin tid, nemlig ved udvidelsen af EU.

Selv om udvidelsen er blevet sat i gang ved flere festlige anledninger, så er det et faktum, at der med Amsterdamtraktaten ikke blev skabt mere plads rundt om bordet til de nye kandidatlande, der så længe har stået på spring til at blive medlemmer af fællesskabet.

Jeg bemærker dette, fordi netop udvidelsen af EU er det projekt, der for alvor kan legitimere EU som fredens projekt, det projekt, det var tiltænkt at være fra begyndelsen, da EU's fædre lagde grunden til i første omgang Kul- og Stålfællesskabet, og som Berlinmurens fald for snart 10 år siden og opbruddet i Central- og Østeuropa nu har muliggjort.

Det Europæiske Råd besluttede i Köln at iværksætte arbejdet med henblik på at forberede en ny regeringskonference, der skal føre til, at en ny EU-traktat ser dagens lys. Fra Kristeligt Folkepartis side ser vi frem til, at vi får en ny traktat, der vel at mærke også er med nye bestemmelser for de institutionelle spørgsmål, der kan sikre, at vi får udvidet fælles-

skabet, at der bliver plads til flere omkring bordet.

Regeringen har i dag tilkendegivet, at den aktivt vil gå ind i drøftelserne for at sikre, at danske interesser varetages, og for at sikre grundlaget for udvidelsen i forbindelse med en kommende regeringskonference. Begge dele er vigtigt, men det er også vigtigt, synes jeg, at tilføje det aspekt, at meget snævre danske nationalinteresser ikke nødvendigvis harmonerer med ønsket om en udvidelse af fællesskabet. Jeg siger heller ikke, at det er det, regeringen har sagt, men jeg synes, det er vigtigt at gøre det klart i en debat om udvidelsen.

Vi vil formelt set få forholdsvis mindre indflydelse og mindre plads omkring bordet, når EU bliver udvidet med flere medlemslande, og det kan vi lige så godt indstille os på. Det er imidlertid efter Kristeligt Folkepartis opfattelse ikke noget tab set i forhold til den gevinst, det er, at flere lande bliver medlemmer af EU. Vi skal bare være ærlige og realistiske og erkende, at udvidelsen altså også har en pris, der ikke bare kan måles i kroner og øre, men som også kan få betydning for i hvert fald den formelle indflydelse, Danmark har på fællesskabet.

Når jeg vælger udvidelsen af EU som indgang for min tale, så er det selvfølgelig, fordi jeg anser udvidelsen mod øst som værende den absolut største udfordring for EU i dag og i de kommende år. Vi skal have døren banket op og have flere ind i form af nye medlemslande.

Det er i den sammenhæng paradoksalt, at selv om der i hvert fald politisk set er bred opbakning i kredsen af EU-lande til udvidelsen, så har vi nu oplevet to traktater, Maastrichttraktaten og Amsterdamtraktaten, der i højere grad har sat turbo på integrationen i dybden, altså forstærket samarbejdet mellem de gamle EU-lande, end fremmet integrationen i bred-

den. Således er det fortsat gennemførelsen af Den Økonomiske og Monetære Union, udviklingen af forsvarsdimensionen og samarbejdet vedrørende retlige og indre anliggender, der har allerhøjeste prioritet. Og det er i øvrigt lige præcis på de områder, hvor Danmark har sine forbehold ud over forbeholdet vedrørende unionsborgerskab.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvornår Danmark eventuelt skal holde en folkeafstemning om ét eller eventuelt også om flere danske forbehold, mener vi i Kristeligt Folkeparti, at det er afgørende at holde sig til ting for øje: For